

прѣдъ очитѣ ми, че ми се виждашъ като мравка“ — билъ отговорътъ на Ботйова.

Ботйовъ се спогаждалъ съ поповетѣ, колкото котката и кучето. Въ неговитѣ очи тѣ (поповетѣ) сж не само заблудители, но и убийци на народа. Расото е олицетворенъ негативъ на всичко напрѣдничаво, човѣшко, морално. Фактитѣ сж на лице. Тѣ говорятъ толкова силно, колкото и най-учената логика. Откакъ сжществувала българската църква въ Букурещъ — та само въ Букурещъ ли! — попското съсловие създадо сума сладки-медени, една отъ друга по-невѣроятни. Ботйовъ ги знаеше. Тѣ му дадоха поводъ да пише „за попътъ отъ българската църква“ въ Букурещъ слѣднето съобщение, което ние смѣтаме за необходимо да цитираме, защото ще ни осветли и върху отношенията между „подчинениядаскалъ“ и жбитинътъ-попъ. Ето това „съобщение“: „Словеснѣйшему попу церкви Болгарстѣй. Прочетохмѣ мудрости ваша у жидовствующемъ вѣстникѣ „Востокѣ“, яже благодарствуется отъ хероини Хану-Манукской, и зѣло возрадовахмѣся, зане пастири наша умѣютъ мудрия словеса писати, у Ставри ходити пиво пити и не платити (бѣжати), невѣсти непорочния (гл. баба Гина) у церкви принимати и съ ними спати (за размноженіе рода чловѣческаго), чужіе жени съблазняти, браду опинати, прѣдъ женскія демони облизоватися, чловѣческому люду пакостити и дѣда владика и всего православнѣйшаго духовенства срамити. Молиме ви се, отче попе, да ни явите, мислили желѣзницата да смаже и другъ нѣкой православенъ българинъ, за да му вземете жената? Желаете ли... да откриемъ историята на чернитѣ дрехи?...“¹⁾

¹⁾ В. „Независимость“, 1874. год. 13. априли, брой 26. Въ брой 29. редакцията на сжщия вѣстникъ (чети — Хр. Ботйовъ) е отправила слѣднето „запитване“ до екзархията, пълно съ ирония и съ закана: „... Молиме екзархията да ни яви, за кой дяволъ е овладичила отца Дионисия? Или тя се е рѣшила да събере всичкитѣ конокрадци и да ги посвѣти за архиереи на